

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/140/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316202426
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5316202426.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jozefa Turzu a JUDr. Jána Burika, v spore žalobcu Z. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. G. XXXX/X, XXX XX O., zastúpeného spoločnosťou STEHURA & partners, v. o. s., Advokátska kancelária so sídlom F. Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.207,22 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 7C/68/2016-38 zo dňa 10. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.207,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2) Mal preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý spotrebiteľský úver podľa Zákona č. 129/2010 Z. z. Poskytnutý úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúročný a bez poplatkov, keď zmluva neobsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2, písm. f), písm. j) a písm. k) Zákona č. 129/2010 Z. z. Z predloženej zmluvy nebola zrejماً výška RPMN, nakoľko v bode 5 uvedenej zmluvy bola stanovená ako predpokladaná RPMN vo výške 70,01 % a v bode 6 rovnakej zmluvy je uvedená ako RPMN za úver vo výške 68,28 %, pričom jej skutočná výška z tohto vymedzenia nie je vôbec zrejماً, čo spôsobuje, že zmluvné povinnosti žalobcu neboli vymedzené tak, aby sa žalobca ako spotrebiteľ dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči nemu uplatňoval aj nároky, uplatnenie ktorých mu nenáleží. Predmetná zmluva taktiež neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2, písm. f) Zákona č. 129/2010 Z. z.). V zmluve je splatnosť úveru uvedená ako „48 mesiacov“ a splatnosť splátok „24. deň v mesiaci“, čo nie je dostačujúce vzhľadom na požiadavku zákonodarcu, aby termín konečnej splatnosti bol uvedený ako kompletný časový údaj. Zmluva taktiež neobsahuje ďalšiu náležitosť, a to uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia (§ 9 ods. 2, písm. k) Zákona č. 129/2010 Z. z.). V dôsledku absencie uvedených náležitostí v zmluve mal súd v zmysle § 11 ods. 1, písm. a) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom k tomu, že žalobcovi vznikla povinnosť vrátiť žalovanému len istinu úveru bez úrokov a bez poplatkov, t. j. sumu 1.284,25 eur, pričom žalobca preukázateľne zaplatil žalovanému na predmetný úver sumu vo výške

2.491,47 eur, má súd za to, že žaloba žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

3) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a navrhol, aby súd rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol, alternatívne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd nesprávne posúdil otázku RPMN. Namietal aj záver súdu týkajúci sa neuvedenia údaju o konečnej splatnosti, pričom samotná zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi. Podľa názoru odvolateľa zmluva obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať uvádzanie delenia splátok na istinu, úrok a poplatky v zmysle rozhodnutia SD EÚ vo veci C-42/15.

4) Žalobca vo vyjadrení poukázal na to, že žalovaný konštatuje iba svoje tvrdenia, ktoré už boli z jeho strany prezentované na súde prvej inštancie. Navrhol rozsudok potvrdiť.

5) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6) Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

7) Súd prvej inštancie poukázal na viaceré dôvody, prečo považoval predmetnú úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, pričom každý z uvádzaných dôvodov sám o sebe znamená predmetný záver.

8) Odvolateľ mal za to, že zmluva o úvere mala náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. S týmto názorom sa odvolací súd nemohol stotožniť. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch jednou z obligatórnych náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere je o. i. aj údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k), kedy absencia týchto náležitostí síce nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V predloženej zmluve absentujú tieto údaje, ktoré musia byť v zmluve výslovne uvedené. Keďže ide o formulárovú zmluvu, ktorú pripravoval žalovaný, musí znášať následky nesprávneho formulovania a absencie obligatórnych náležitostí. Pokiaľ ide o náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. k), je zrejmé, že gramatický výklad jednoznačne vyžaduje, aby spotrebiteľ vedel výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to tak, aby spotrebiteľ poznal rozčlenenie konkrétnej splátky na časť istiny, úrokov a poplatkov. Túto informáciu pre spotrebiteľa považuje súd za obzvlášť dôležitú pri uzatváraní zmluvy pre spotrebiteľa, aby vedel posúdiť jej prijateľnosť a práve preto zákon ustanovuje, že musí byť priamo v zmluve. Predmetný zákon ustanovuje v prípade absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) sankciu v tom zmysle, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmluvy o úvere.

9) Pokiaľ išlo o rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15 a výklad smernice 2008/48/ES, súd prvej inštancie správne uviedol, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

10) Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

11) V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená

všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

12) Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súd, ak by po rozsudku C-42/15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

13) Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal odvolateľ, nie je prípustný. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

14) Len na podporu správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu odvolací súd ďalej uvádza, že zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 9 ods. 2 taxatívnym spôsobom uvádzal náležitosti, ktoré musí bezvýhradne obsahovať a jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy bol aj údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Tento údaj nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok, ale spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (bližšie napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015). Zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 14.01.2013 však uvedenú obligatórnu náležitosť neobsahovala.

15) Absencia údaju o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je sama o sebe dôvodom posudzovania zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi sporovými stranami za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

16) Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

17) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalobca mal v odvolacom konaní úspech, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).